

Sobota 1. týždňa

Mk 2,13-17

Spravodlivý a hriešnici
Medzi ktorých patrím dnes?

Ježiš sa dnes nechal počuť, ale hlavne vidieť spolu s mýtnikmi a hriešnikmi. Túto skupinu ľudí, farizeji považovali za nehodných Božieho kráľovstva. Oni mali svoju predstavu, ako sa majú ľudia správať, čo dodržiavať, aby dosiahli spásu. Samozrejme, že to nebol zlé, pretože práve farizeji mali najbližšie k Ježišovi. Ježiš mal užší vzťah s nimi, ako s ostatnými židovskými skupinami. Vedel aj to, že čo konajú, konajú z čistého úmyslu k Jahvem, na rozdiel od saducejov, zelotov a iných židovských skupín. Avšak často dochádzalo práve u farizejov k prehnanému pohľadu na zákon, ktorý sa stával čoraz viac otrocký. Tým, že vylučovali hriešnikov spomedzi seba, bolo v tom čase normálne, pretože sa neodsudzoval len hriech, ale i hriešnik ako taký. Tu vidíme úplnú revolúciu zo strany Ježiša, ktorý poukazuje na hriech, ale nie na hriešnika. Zásadný rozdiel vo vnímaní zákona, ktorý človeka neničí, ale ho neustále chráni. Preto sa Ježiš nebojí stolovať s mnohými hriešnikmi a mýtnikmi, ktorí ho aj nasledovali. Každá otvorenosť voči týmto ľuďom bola pre mnohých podozrením, ale taktiež povzbudením. Títo ľudia zistili, že aj ich život má hodnotu v očiach spravodlivých. Dokonca môžeme povedať, že u týchto ľudí sa cíti Ježiš tak uvoľnene. Vie, že títo ľudia pred ním nemusia nič skrývať, práve naopak úplne mu dôverujú. Sami dobre vedia, že Ježiš nebude na nich poukazovať, ako na zatratených. Vidíme krásnu Ježišovu pedagogiku, jeho bezprostredný prístup k ľuďom. Nikto sa v tom čase nevedel lepšie priblížiť k hriešnikom, ako práve on. V evanjeliu často čítame, ako sami apoštoli, majú problém prijať takýchto ľudí a venovať sa im. Zákon bol jasný pre každého a z toho vyplývalo praktické využívanie. **„Ako šiel okolo, videl na mýtnici sedieť Alfejovho syna Léviho a povedal mu: „Pod' za mnou!“ On vstal a išiel za ním“** (Mk 2,14).

Aké jednoduché a pritom veľmi hlboké. Ježiš v tej chvíli nepotreboval žiaden zákon, lebo videl hlboko do srdca Léviho. Vedel, čo tento človek potrebuje, aby dosiahol šťastie. Ježiš koná ako ten, ktorý má moc. Povoláva si koho on chce a nie podľa skutkov, aké vykonal. Položme si práve teraz otázku. Ako reagujeme vrátane mňa na ľudí okolo nás. Nie je pre nás iba priorita, ako konajú a momentálne sa správajú. Nedávame často na reči iných a podľa toho aj

usudzujeme. Ježiš tak nekonal, lebo vedel všetko o človeku. On najlepšie vedel čo je v človeku.

Skúsme pouvažovať, ako zlepšiť naše vzťahy keď si odmyslíme čo všetko o tých druhých vieme, pravdivé, ale mnohokrát i nepravdivé. Dokázali by sme potom prijať takéhoto človeka aj s tými chybami, ktoré sú akoby späté s ním. Táto úloha je pre každého človeka ťažká. My však vieme, že sme preto kresťania, aby sme sa učili prijímať ľudí i s chybami, a tak ich mali radi. Tento celoživotný zápas sa môže udiť jedine spolu s Ježišom, v opačnom prípade to bude nad naše sily. Ostali by sme na mieste a naše kresťanstvo by v nás postupne zakrpatelo. Hriešnici potrebujú uzdravenie. To je dôležitejšie ako pokoj tých, ktorých život je v poriadku.

Amen.